

Tveir luttakarar:

Ynskja ein tíma afturat

Sosialurin spurdi tvey av teimum, sum hava luttikið í svimjingini í vetur, hvat teimum dæmdu tiltakið.

Christina Næss, sum er 13 ár, sigur, at fyrr hevur hon svomið eitt sindur í Gundadali og á Argjum, men nú hevur hon lært at svomið og dugir eitt sindur:

— Mær dámar ógvuliga væl at svimja og eri hvønn týsdag í hýlinum. Eg vildi gjarna ynskt, at tað var ein tími meira um vikuna.

Christina er eisini farin at gera fimleik. Tað dámar henni eisini væl.

Ein annar luttakari er Leivur Restorff:

— Hetta er eitt gott tiltak, sum átti at verið givið brekaðum fyri langari tíð síðani.

Spurdur, um hann kundi hugsa sær at svomið meira enn einaferð um vikuna, sigur Leivur:

— Eg haldi, at svimjingin kundi verið tvær ferðir um vikuna, men til tað er at siga, at vit hava fingið ein dag í fimleikahøllini, sum sær út at vera gagnligur.

Stór broyting hend

Olga Horn, sum arbeiðir á barnadeildini á Landssjúkrahúsinum er ein av teimum frívilligu hjálparunum:

— Mær dámar tiltakið ógvuliga væl og ætli mær at halda fram sum hjálpari. Eg havi serliga tikið mær av einum luttakara. Tá veit man betur, hvat skal gerast og so mær man broytingarnar týðuligari. Og tær eru stórar.

Olga vísir á, at tey sálarliga brekaðu hava einki álit á sær sjálvum og tí krevja tey nógva tíð at venjast til vatnið, men nú hava tey flestu lært at føra seg fram í vatninum.

Atstøðurnar mugu betrast

Eyðolvur Dimon, sum er ein av teimum frívilligu hjálparunum, vísir á, at tá tey byrjaðu seinasta heyst, vóru tað fleiri, sum ikki torðu út, meðan onkur teirra longu nú dugir at svimja.

Eyðolvur sigur, at nógva av tíðini er higartil farið til tilvenjingarroyndir, soleiðis at tey nú kunnu byrja av álvara.

— Annars haldi eg avgjørt, at haldast skal fram komandi vetur við betri útgerð, soleiðis at møguleikarnir verða betri.

Ein annar av hjálparunum er Margreta Viderø. Hon hevur serliga havt við spastikarar at gera. Margreta vísir á, at ein av luttakarunum ongtíð hevði rørt seg fyrr, men longu nú er viðkomandi førur fyri at strekkja seg og kann svimja við ørnumum.

Tey brekaðu skulu eisini røra seg

— Tað, sum er av stórsta týðningi, er, at tey brekaðu hava møguleika at iðka ítrótt — at tey hava eitt slíkt tilboð, sum øll onnur hava. Nógva av teimum brekaðu røra seg ógvuliga lítið dagliga. Nógva minni enn likam og sál krevur. Tað er jú gott fyri blóðrenslid at røra seg og verða móður. Harafturat hevur tað stóran týðning at brekað eisini kunnu koma saman.

Hetta sigur Tóra Tór-oddsdóttir, sum er annar av teimum løntu lærarunum, ið taka sær av ítróttinum fyri brekað. Hin er Bergur Jensen. Bæði eru tey fysioterapeutar.

Tóra greiðir frá, at tey arbeiða við eini ávisari læruskipan — hallewick — sum hevur til endamáls, at tey brekaðu skulu føla seg trygg í vatni, og læra at flóta, at hava tamarhald á rørs- l- unum og flyta seg í ymsar ættir.

Eisini spæl

Sum dømi tekur Tóra fram ein spastikara. Bara at ein spastikari lærir at flóta — verður fortroligur við vatn — so kann hann læra at svimja við bert at brúka armarnar. Men hetta lærir ein spastikari ikki eftir einum vetri — men tveimum trimum. Og hetta er tann einasta rørs- l- an ein spastikari, sum er bundin at einum koyristóli, kann gera.

Men Tóra leggur dent á, at tey hava ikki arbeitt konsentrera fyri at læra luttakararnar so skjótt at svimja sum gjørligt, men aftur í móti

lagt dent á spæl og tað at luttakararnir skulu føla seg væl saman.

Serkøna vegleiðing

Tóra heldur, at tiltakið hevur verið ógvuliga áhugavert, og hon vónar at tað heldur fram komandi vetur. Um tiltakið heldur fram kundi hon hugsa sær, at fingið onkran serkønan í ítrótti fyri brekað at hildið eitt vikuskiftis-keið, soleiðis at lærarar og hjálparar vóru betur førir fyri at tikið sær av undirvisingini.

— Annars haldi eg, at hjálpararnir hava verið ógvuliga góðir. Teir hava verið djárvir at taka sær av teimum brekaðu. Somuleiðis haldi eg, at tað er gott at læraraskulanæmingar, sum hava ítrótt sum linjufak, eru við. Hetta er jú teirra framtíðar- starv og vónandi kunnu hesir taka sær av ítrótti fyri brekað kring landið, tá teir fáa starv.

Allir aldursbólkar

Higartil hava eini 35 gingið til svimjing. Tey

eru frá fyra árum upp í 70 ár. Hetta eru fólk við bæði líkamligum og sálarligum brekum. Nøkur eru frá Eirargarði, onnur frá Vistarheiminum og Fritíðarheiminum, meðan aftur onnur eru fólk, sum bøgva heima.

Tey hava verið býtt upp í trý hold. Hvørt

holdið hevur havt ein tíma. Umframt tey bæði lærarafólkini hava verið nógva hjálparfólk — hetta eru bæði næmingar, systkin og hjúnarfelagar. Bæði Egga og Tóra siga, at uttan hesa frívilligu hjálparfólk kundi svimjingin og fimleikurin ikki verið framd.